

Táto relácia pojednáva o možnostiach breathariánstva, teda života bez jedenia jedla, no nie je to kompletný návod. V záujme vašej bezpečnosti, nepokúšajte sa prosím prestať jesť bez náležitého odborného vedenia. V záujme vašej bezpečnosti, nepokúšajte sa prosím prestať jesť bez náležitého odborného vedenia.

V písmech je lidské tělo často uváděno jako chrám Boží. Ano, je to docela neobvyklé privilegium pro jakoukoli duši, dosáhnout tohoto posvátného příbytku, těchto Božských domů, je to opravdu požehnání být znovuzrozen jako lidská bytost. Při několika příležitostech Nejvyšší Mistryně Ching Hai mluvila o vzácnosti tohoto jevu. Být reinkarnován do lidského světa je těžké. Musíte mít dost lidských kvalit. Musíte mít spříznění s rodiči a se společností, s lidmi okolo, se kterými jste se narodili. Velmi obtížné. Potřebujete nějaké zásluhy, abyste byli lidskou bytostí. Museli jste udělat v minulosti něco dobrého, abyste se mohli narodit jako člověk. Jako živý chrám Boží je lidské tělo plně vybaveno podivuhodnými zázraky,

které mohou být probuzeny u těch, kteří jsou duchovně uvědoměli a mají úplnou víru ve Stvořitele všeho života. Inedia, latinský výraz pro „hladovění“ je lidská schopnost žít bez jídla. Od nepaměti vždycky existovali jednotlivci, kteří dokázali přežít z prány, nebo z životadárné životní síly. Díky požehnání Prozřetelnosti, inediaté, lidé, kteří provozují životní styl bez jídla, mohou čerpat na svou výživu energii z přírody: Žijú z čchi, zo zeme alebo z lesa, zo slnka a vzduchu. Využívajú toto všetko. Alebo žijú z lásky. Len z viery. Tito jednotlivci jsou známí jako breathariáni (pranariáni nebo inediaté), solariáni nebo wateriáni, a pocházejí ze všech oblastí života, z různých kultur a všech koutů světa. Vskutku možnosti a zázraky v tomto životě, které nám náš laskavý Stvořitel určil jsou nekonečné, jen se potřebujeme uvnitř spojit, abychom poznali přetékající velikost jako Boží děti. Nejvyšší Mistryně Ching Hai nám láskyplně doporučila týdenní seriály na Supreme Master Television, které nám představují tyto osoby

z minulosti a současnosti, kteří si vybrali žít na Zemi bez jídla. Možná vás budou jejich duchovní příběhy fascinovat, možná se vaše srdce otevřou a vaše obzory rozšíří.

Pozýváme vás teraz s nami sledovať 1. časť 2-dielneho programu „Alexandrina Maria da Costa: třináct let bez jídla“, v relácii Medzi Majstrom a žiakmi. „Nejím, protože nemůžu. Cítím se plná. Nepotřebuji to.“ Tohle řekla Požehnaná Alexandrina Maria da Costa v odpovědi na otázku lékařů ohledně jejího stavu nezávislého na jídle. Žila po mnoho let pouze ze své lásky k Ježíši až do své smrti v roce 1955. Její schopnost žít bez jídla nebylo nic, o co by Alexandrina usilovala, jen se to přirozeně vyskytlo v průběhu jejího života, jak se oddala celou svou bytostí službě Ježíši a lidstvu. Během obřadu blahorečení v roce 2004 ji Papež Jan Pavel II poctil těmito slovy: „Život Požehnané Alexandriny Marie da Costy lze shrnout v tomto dialogu lásky.

Prostoupena a spalována
 touto touhou lásky
 si nepřála cokoli
 odepřít svému Spasiteli.
 Se silnou vůlí
 přijímala všechno,
 aby dokazovala
 svou lásku k němu.
 Mysticky prožívala
 „pokrevní manželství“
 Kristovy vášně
 a nabídla se
 jako oběť za hříšníky,
 sílela
 z Eucharistie,
 což se stalo jejím jediným
 zdrojem výživy
 posledních
 13 let jejího života.
 Příklad Požehnané
 Alexandriny
 je znázorněn v trilogii
 „utrpení, láska,
 odškodnění,“
 křesťané jsou schopni
 objevovat motivace
 a podněty,
 aby zušlechtili
 všechno, co je bolestivé
 a smutné v životě
 prostřednictvím největšího
 důkazu lásky...
 Tajemstvím svatosti:
 láskou ke Kristu.“
 Udělejme nyní krok zpět
 do doby před více,
 než sto lety,
 kdy se Alexandrina
 poprvé nadechla,
 do Portugalska,
 a sledujme historii
 jejího odvážného života
 čistoty.
 Alexandrina se narodila
 30. března 1904
 v malé rolnické vesnici
 v Balasaru v Portugalsku.
 Její rodiště samotné
 bylo významné
 a přitahovalo

pozornost
 celého národa století
 před jejím narozením,
 tím, že se stalo svatým
 poutním místem.
 V roce 1832 se
 záhadně objevila hromada
 země ve tvaru kříže.
 Navzdory pokusům
 homogenizovat ji
 s okolím, kříž
 zůstal.
 Tímto neobvyklým jevem
 překvapený farář,
 tou dobou
 Don A. G. de Azevedo,
 to oznámil
 reverendu Dr. A. P.
 de Azevedo Loureirovi
 z arcidiecézy v Braze:
 „Píši vám, abych vám
 oznámil nevysvětlitelnou
 událost ve farnosti
 Sv. Eulalie z Balasaru.
 Zatímco lidé přicházeli
 na ranní mši při minulé
 slavnosti Kristova těla,
 míjeli cestu,
 která prochází malým
 kopcem Calvarie,
 všimli si na zemi
 ležícího kříže.
 Země, ze které
 byl tento kříž vytvořen,
 byla světlejší barvy
 než okolní půda.
 Rosa padla všude kolem,
 ale ne na kříž.
 Osobně jsem šel
 setřít prach
 a sypkou zeminu,
 která tvořila kříž,
 ale tvar se objevil
 na stejném místě.
 Pak jsem objednal
 velké množství vody,
 abychom to spláchnuli
 na okolní zem.
 Ale poté, co
 vsákla,

kříž se objevil
 znovu a zůstal
 tam dodnes.
 Velikost kříže
 měří 15 rukou
 a napříč
 měří 8 rukou...“
 Slova o tomto neobvyklém
 kříži cestovaly široko daleko
 a nakonec mnoho
 oddaných poutníků šlo
 dlouhou cestu, aby to viděli.
 K uctění památky
 „Svatého kříže“
 byla ve stejném roce
 postavena kaplička.
 Z jejich spisů
 by se mohlo zdát, že
 objevení kříže
 předurčovalo narození
 Alexandriny
 téměř o sto let později.
 Alexandrina se narodila
 do chudé a těžce pracující
 rodiny, vyrůstala
 společně se starší sestrou
 Deolindou
 a jejich ovdovělou matkou
 Marii Ana da Costou.
 Jako dítě byla
 Alexandrina také
 humorná a vtipná
 divoška, která si ráda
 dělala legraci z ostatních.
 V knize
 „Alexandrina –
 utrpení a sláva,“
 Francis Johnston
 napsal o její zálibě
 pro neplechu:
 „V kostele svázala
 nenápadně
 třásně od šál žen,
 které naslouchaly
 zaujatě
 kázání.
 Venku po mši
 se schovala
 za malou zídku
 a házela kameny

na lidi,
kteří vycházeli z kostela.
V době, kdy jí bylo
sedm let,
Alexandrina vyrostla
z dětských her
a místo toho
projevovala více přirozené
náklonnosti k duchovnosti.
Spíše než hraní, vtípkování
na jiné,
trávila neobvyklé množství
času návštěvami vesnického
kostela
a více se zapojovala
do kostelních
aktivit, jako třeba
zpěvu v souboru
a účast ve farní
skupině katechismu.
Během tohoto období
si také vyvinula
úctu k náboženským
osobnostem.
Ve svém diktátu
sestře v pozdějších letech,
z popudu
duchovního představeného,
Alexandrina komentovala:
Vždycky jsem měla
velkou úctu ke kněžím.
Někdy, když jsem sedávala
na prahu
v Povo de Varzim
a viděla kněží
kráčet po ulici...
s respektem jsem vstávala,
když mě míjeli.
Smekli ke mně klobouk
a řekli své obvyklé
„Bůh vám žehnej.“
Často jsem si všimla,
že se lidé na mě
dívali, jak jsem to udělala.
Někdy jsem tam seděla
se záměrem,
abych mohla ve vhodném
okamžiku vstát
a prokázat svou úctu
kněžím.“

Maria Ana da Acosta
měla zájem poskytnout
dětem vzdělání,
které jí bylo odepřeno,
proto poslala
obě své dcery
do školy
v Póvoa de Varzim,
několik mil od Balasaru,
protože vesnická škola
přijímala jen chlapce.
Dvě sestry
se 18 měsíců učily
psát a číst
ve škole Mónica Cardia,
navštěvovaly
třídy katechismu,
bydlely v domě
Pedra Teixeira Nova,
místního truhláře.
V Póvoa de Varzim
sedmiletá
Alexandrina udělala
svou první zpověď
a první
Svaté přijímání.
Během této doby
byla také biřmována
biskupem z Porta
Mgr Antonio Barbosa Leão
z Póvoa de Varzim.
Tato zkušenost
v Alexandrině duši
zanechala hluboký dojem:
„Ve Vila do Condo
jsem obdržela
z rukou
Jeho Excelence
Biskupa z Porta
Svaté
Biřmování.
Pamatuji si velmi dobře
na ten obřad
a radost, kterou mi přinesl.
Ve chvíli, kdy jsem
dostala tuto svátost,
nevím,
jak vysvětlit, co jsem cítila,
zdálo se,
že nadpřirozená

milost mě změnila
a hlouběji sjednotila
k našemu pánu...“
Ani jednou
neměla Alexandrina
pochybnosti o významné roli
Svatého přijímání
pro svou dospělost,
která se stala symbolem
boží milosti,
která ji umožnila žít
13 let nezávisle na jídle
kulminujíc
z její naprosté oddanosti
a soustředěné lásky
k Ježíši Kristu.
Co se stalo
v Alexandrině životě,
že to tak šťastné milující
dítě s veselou povahou
vedlo k získání
schopnosti proroctví a stejně
tak k životu v inediti?

Literatúra k
žitiu bez jedla:
Pranic Nourishment –
Nutrition for the New
Millennium
www.lulu.com
www.amazon.com

Medicínsky lekári chceli
dokázat schopnosť
Alexandrinu da Costa
žiť bez jedla.
Po 40 dňoch
nepretržitého pozorovania
prišli k záveru:
“Zákony fyziológie
a biochémie nedokážu
vysvetliť prežitie
tejto chorej ženy
v 40-dňovom absolútnom
pôste v nemocnici,
tým skôr, že absolvovala
denne mnoho výsluchov
a znášala
mnoho rozhovorov,
preukazujúc výnimočnú

Titul: TV_1648_Alexandrina Maria da Costa _třináct let bez jídla_I

schopnost' a perfektnú
jasnost' ducha..."